

ȚĂRANUL

Andreionthepoetry

La cinci dimineața țăranul se scoală
Și pleacă, cu sapa în mână,
Și nu știi de are sau n-are vreo boală
Când stă aplecat în țărână...

Iar fața-i brăzdată de griji și nevoi
Absoarbe pârjolul din soare -
El n-are concediu, precum avem noi,
Bronzați să venim de la mare...

De-l lași să-ți vorbească, îți spune din sat,
Cu suflet, și bune și rele,
Și cine-a murit, și cin' s-a-mbătat,
Durerea cu vin să și-o spele...

Deodată se scoală și pleacă la cal
Să-l bage în grajd, că e ploaie,
Și pare un lucru atât de banal
Căruța s-o-ncarce cu paie...

Și oasele-l dor, dar nu spune nimic,
Căci sufletu-i plânge mai tare
Când străinătatea-i trimite un plic
Cu doruri pe-o felicitare...

"Copiii când vin...? Mă uitară nepoții...?
Eu vinul, alese bucate
Gătate-am mereu, să se-nfrupte cu toții!
Ei... vin ei, vin ei când se poate..."

Și plânge cu lacrimi cât strugurii-n vie
Când vede familia la masă;
Cu toții mănâncă - nici unul nu știe
Ce ofuri, când pleacă, îi lasă...

"Rămâi iar cu bine, venim peste-o vreme!",
Îi spun toți cei dragi la plecare...
Țăranul iar plânge... Și-n colb rămân semne
De roți ce aduc depărtare...